

Dosarul nr. 2ra-1976/18

Prima instanță - (Judecătoria Strășeni, sediul Călărași) V. Criucicova

Instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, M. Anton, V. Cotorobai

ÎNCHEIERE

19 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Costăș Ruslan în interesele Întreprinderii cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Igor Berechelea cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Igor Berechelea, s-a admis apelul Întreprinderii cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată, s-a casat integral hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătoriai Strășeni, sediul Călărași și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a admis parțial,

c o n s t a t ă :

La 13 aprilie 2017 ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Igor Berechelea, solicitând încasarea datoriei pentru energia electrică consumată în sumă de 38 047,96 lei și a taxei de stat achitate în mărime de 1 141,44 lei.

În motivarea acțiunii, s-a indicat că la 19 februarie 2013, 12 decembrie 2013, 11 noiembrie 2014 și 17 noiembrie 2015, urmare a verificării rețelelor electrice, reprezentanții furnizorului ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL au depistat la locul de consum nr. 1132716 (nr. nou 7184070) în r-nul Călărași, sat. Mîndra, conectare neautorizată la rețeaua electrică.

În acest sens au fost întocmite actele nr. A18911, A22818, A24489 și C031121, prin care s-a documentat conectarea neautorizată de către pârât la energia electrică, fără ca aceasta să fie înregistrată la echipamentul de măsurare și fără a fi achitată, fiind luată decizia de a efectua recalcularea energiei electrice consumate pentru perioada 20 februarie 2012 - 19 februarie 2013, 26 iunie 2013 - 12 decembrie 2013,

26 februarie 2014 - 11 noiembrie 2014 și 11 noiembrie 2014 - 17 noiembrie 2015, conform sistemului paușal și s-a înaintat spre plată facturile de consum fraudulos a energiei electrice nr. 1132716145 din 21 martie 2013, în sumă de 9 622,48 de lei, nr. 1132716149 din 2 ianuarie 2014, în sumă de 4 806,36 de lei, nr. 1132716150 din 17 noiembrie 2014, în sumă de 5 596,36 de lei și nr. 7184070011 din 24 noiembrie 2015, în sumă de 15 357,16 lei.

La fel, reclamantul a menționat că de către pârât nu au fost achitate 3 facturi pentru consumul energiei electrice înregistrată prin echipamentul de măsurare nr. 7184070012-7184070014, devenite scadente în perioada 15 decembrie 2015 - 1 februarie 2016, în sumă totală de 2 665,60 de lei.

În adresa pârâtului au fost expediate reclamații privind neachitarea datoriei, însă acesta nu a răspuns și nu a achitat datoriile înaintate.

Totodată, reclamantul a indicat că primele trei facturi cu nr. 1132716145 din 21 martie 2013, în sumă de 9622,48 de lei, nr. 1132716149 din 2 ianuarie 2014, în sumă de 4 806,36 de lei și nr. 1132716150 din 17 noiembrie 2014, în sumă de 5 596,36 de lei, au fost eliberate pe numele Valentinei Suleimanova, care era înregistrată ca consumator istoric la locul de consum.

După cererile depuse de către pârât, în anul 2013 și 2014 s-a constatat că la locul de consum locuiește el. Conform actelor de constatare a încălcărilor, la locul de consum locuia pârâtul și verificarea încălcărilor a avut loc în prezența acestuia. Pentru aceste motive s-a decis reperfectarea locului de consum pe numele consumatorului real și atribuirea numărului locului de consum 7184070.

A menționat că actele juridice în baza cărora există datoria, și anume, actul de depistare a încălcărilor, decizia de recalculare a energiei electrice și facturile de plată nu au fost contestate de către pârât.

Prin hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași, cererea de chemare în judecată s-a admis parțial.

S-a încasat de la Igor Berechelea în beneficiul ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL suma de 23 619,12 lei cu titlu de datorie pentru energia electrică și taxa de stat în mărime de 1 141,44 de lei, iar în total suma de 24 760,56 de lei.

În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la 24 octombrie 2017 Igor Berechelea a declarat apel, solicitând casarea hotărârii și încetarea procesului.

Ulterior, la 27 octombrie 2017 ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea parțială a acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de către Igor Berechelea.

S-a admis apelul declarat de ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL.

S-a casat integral hotărârea din 29 septembrie 2017 a Judecătorei Strășeni, sediul Călărași și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care:

S-a admis parțial acțiunea ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL împotriva lui Igor Berechelea.

S-a încasat de la Igor Berechelea în beneficiul ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL suma de 4 806,36 de lei pentru consumul energiei electrice

neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 1132716149 din 2 ianuarie 2014; suma de 5 596,36 lei pentru consumul energiei electrice neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 1132716150 din 17 noiembrie 2014; suma de 15 357,16 lei pentru consumul energiei electrice neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 7184070011 din 24 noiembrie 2015; suma de 2 302,72 lei pentru consumul energiei electrice neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 7184070012 din 1 decembrie 2015; suma de 257,04 lei pentru consumul energiei electrice neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 7184070013 din 4 ianuarie 2016 și suma de 105,84 lei pentru consumul energiei electrice neachitate, în temeiul facturii de consum nr. 7184070014 din 18 ianuarie 2016, iar în total suma de 28 425,48 de lei.

S-a încasat de la Igor Berechelea în beneficiul ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL cheltuielile de judecată, sub forma de taxe de stat achitate la depunerea acțiunii, în sumă de 852,76 de lei și cererii de apel în sumă de 202,50 de lei, iar în total suma de 1 055,26 de lei.

S-a respins cerința ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL privind încasarea datoriei neachitate în sumă de 9 622,48 de lei pentru consumul energiei electrice, în temeiul facturii de consum nr. 1132716145 din 21 februarie 2013, ca fiind tardivă.

S-a respins cerința ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL privind compensarea cheltuielilor de judecată în sumă de 410,96 de lei, ca fiind nefondată.

În susținerea soluției date, instanța de apel a reținut că, în condițiile în care materialele cauzei nu sunt probe ce ar dovedi că actele de constatare a consumului fraudulos și facturile de plată ar fi fost anulate, având în vedere recepționarea acestora de către intimat cel târziu la data înmânării lor de către instanța de judecată, prin prisma art. 240 alin. (3) din Codul de procedură civilă, acesta nu este îndreptățit de a se expune asupra legalității și temeiniciei lor, urmând a le admite ca probe pertinente și utile cazului.

A menționat că în speță se întrunesc temeiurile legale ce atrag survenirea răspunderii delictuale civile a pârâtului, având în vedere că vinovăția acestuia în consumul fraudulos de energie electrică și comiterea de către el a faptei ilicite, prin consumul energiei electrice cu eludarea echipamentului de evidență, a fost probat, la fel cum a fost probată și prejudicierea reclamantului, având în vedere că calculul conform sistemului paușal al energiei electrice consumate denotă existența consecințelor prejudiciabile, precum și existența legăturii de cauzalitate între fapta ilicită a pârâtului și consecințele prejudiciabile ale reclamantului.

Totodată, Colegiul a constatat că în speță se întrunesc temeiurile legale pentru survenirea obligației pârâtului de plată a valorii energiei electrice consumate ilicit, cum și a energiei electrice consumate, înregistrată de echipamentul de evidență a energiei consumate, cu excepția pretențiilor prescrise.

În sensul dat, a reținut că conform datelor din procesul-verbal al ședinței de judecată în instanța de fond, pârâtul a invocat termenul de prescripție a pretențiilor mai vechi de anul 2013.

Astfel, a constatat că pretenția privind încasarea datoriei neachitate în sumă de 9622,48 de lei pentru consumul energiei electrice, în temeiul facturii de consum nr. 1132716145 din 21 februarie 2013, este prescrisă și urmează a fi respinsă, deoarece partea s-a adresat cu acțiune în judecată la 13 aprilie 2017, adică peste mai mult de 3 ani calculați din data apariției obligației de plată a consumatorului.

La 25 iulie 2018 avocatul Costaş Ruslan în interesele ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel în partea respingerii acțiunii, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să se admită cererea de chemare în judecată în totalitate și să se încaseze de la Igor Berechelea în beneficiul ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL suma de 9 622,48 de lei și compensarea cheltuielilor de judecată în mărime 554,97 de lei.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, invocând că instanța a încălcat normele de drept material și nu a aplicat legea care urma să fie aplicată.

Astfel, consideră că instanța de apel nu a aplicat prevederile art. 271 din Codul civil.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 9 iulie 2018 (f.d. 126), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește.

În cererea de recurs s-a indicat că aceasta a fost recepționată de către recurent și reprezentantul acestuia la 9 iulie 2018.

Din aceste considerente, recursul declarat la 25 iulie 2018, se consideră în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Costaș Ruslan în interesele ÎCS „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de avocatul Costăș Ruslan în interesele Întreprinderii cu Capital Străin „Gas Natural Fenosa Furnizare Energie” Societate cu Răspundere Limitată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Dumitru Mardari